सुवर्णमेव सर्व्वासु दक्षिणासु विधीयते । सुवर्णं ये प्रयच्छन्ति सर्व्वदास्ते भवन्त्युत ।
देवतास्ते प्रयच्छन्ति ये सुवर्णं ददत्यथ । अग्निर्हि देवताः सर्व्वाः सुवर्णञ्च तदात्मकं ।
तस्मात् सुवर्णं ददता दत्ताः सर्व्वाः स्म देवताः । भवन्ति पुरुषव्याघ्र न ह्यतः परमं विदुः ।
भूय एव तु माहात्म्यं सुवर्णस्य निबोध मे । गदतो मम विप्रर्षे सर्व्वशस्त्रभृताम्बर ।
मया श्रुतमिदं पूर्व्वं पुराणे भृगुनन्दन । प्रजापतेः कथयतो यथान्यायन्तु तस्य वै । ४९०
शूलपाणेर्भगवतो रुद्रस्य च महात्मनः । गिरौ हिमवति श्रेष्ठे तदा भृगुकुलोद्वह ।
देव्या विवाहे निर्वृत्ते रुद्राण्या भृगुनन्दन । समागमे भगवतो देव्या सह महात्मनः ।
ततः सर्व्वे समुद्विग्ना देवा रुद्रमुपागमन् । ते महादेवमासीनं देवीञ्च वरदामुमां ।
प्रसाद्य शिरसा सर्व्वे रुद्रमूचुर्भृगूद्वह । अयं समागमो देव देव्या सह तवानघ ।
तपस्विनस्तपस्विन्या तेजस्विन्याऽतितेजसः । अमोघतेजास्त्वं देव देवी चेयमुमा तथा । ४९५
अपत्यं युवयोर्द्देव बलवद्भविता विभो । तन्नूनं त्रिषु लोकेषु न किञ्चिच्छेषयिष्यति ।
तदेभ्यः प्रणतेभ्यस्त्वं देवेभ्यः पृथुलोचन । वरं प्रयच्छ लोकेश त्रैलोक्यहितकाम्यया ।
अपत्यार्थं निगृह्णीष्व तेजः परमकं विभो । त्रैलोक्यसारो हि युवां लोकं सन्तापयिष्यथ ।
तदपत्यं हि युवयोर्द्देवानभिभवेद्ध्रुवं । न हि ते पृथिवी देवी नच द्यौर्न दिवं विभो ।
नेदं धारयितुं शक्ताः समस्ता इति नो मतिः । तेजःप्रभावनिर्द्दग्धं तस्मात् सर्व्वमिदं जगत् । ५००
तस्मात् प्रसादं भगवन् कर्त्तुमर्हसि नः प्रभो । न देव्यां सम्भवेत्पुत्रो भवतः सुरसत्तम ।
धैर्य्यादेव निगृह्णीष्व तेजो ज्वलितमुत्तमं । इति तेषां कथयतां भगवान् गोवृषध्वजः ।
एवमस्त्विति देवांस्तान् विप्रर्षे प्रत्यभाषत । इत्युक्त्वा चोर्द्ध्वमनयद्रेतो वृषभवाहनः ।
ऊर्द्ध्वरेताः समभवत्ततः प्रभृति चापि सः । रुद्राणी तु ततः क्रुद्धा प्रजोच्छेदे तथा कृते ।
देवानयाब्रवीत्तत्र स्त्रीभावात् परुषं वचः । यस्मादपत्यकामो वै भर्त्ता मे विनिवर्त्तितः । ५०५
तस्मात् सर्व्वे सुरा यूयमनपत्या भविष्यथ । प्रजोच्छेदो मम कृतो यस्माद्युष्माभिरद्य वै ।
तस्मात् प्रजा वः खगमाः सर्व्वेषां न भविष्यति । पावकस्तु न तत्रासीच्छापकाले भृगूद्वह ।
देवा देव्यास्तथा शापादनपत्यास्तथाऽभवन् । रुद्रस्तु तेजोऽप्रतिमं धारयामास वै तदा ।
प्रस्कन्नन्तु ततस्तस्मात् किञ्चित्तत्रापतद्भुवि । उत्पपात तदा वह्निर्ववृधे चाहुतोपमं ।
तेजस्तेजसि संयुक्तमात्मयोनित्वमागतं । एतस्मिन्नेव काले तु देवाः शक्रपुरोगमाः । ५०१०
असुरस्तारको नाम तेन सन्तापिता भृशं । आदित्या वसवो रुद्रा मरुतोऽथाश्विनावपि ।
साध्याश्च सर्व्वे सन्त्रस्ता दैतेयस्य पराक्रमात् । स्थानानि देवतानां हि विमानानि पुराणि च ।
ऋषीणाञ्चाश्रमाश्चैव बभूवुरसुरैर्हृताः । ते दीनमनसः सर्व्वे देवता ऋषयश्च ये ।
प्रजग्मुः शरणं देवं ब्रह्माणमजरं विभुं ।

इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्व्वणि आनुशासनिके पर्व्वणि दानधर्म्मकथने सुवर्णोत्पत्तौ चतुरशीतोऽध्यायः ॥ ८४ ॥